

MARY
HIGGINS
CLARK

ÄLKÄÄ
TYTÖT
ITKEKÖ

Tammi

MARY HIGGINS CLARK:

Vaanivat silmät	Ennen jäähyväisiä
Kylmä kehto	Kotikadullasi
Huuto yössä	Isän tyttö
Pimeän äänet	Jäävuoren huippu
Kaunis, kauniimpi, kuollut	Yö kuuluu minulle
Kuolema seuraa muotia	Kodin suojassa
Missä lapset ovat?	Kaksoset
Vihreäviittainen nainen	Unissakävelijä
Kuolema kahtena	Missä olet nyt?
Kuolema kutsuu tanssiin	Murha sydämellä
Kauhu kiertää kaupunkia	Perinnön varjo
Kaksi elämää, kolme kuolemaa	Kadonneet vuodet
Muisto ei kuole	Kuin kaksi marjaa
Kukkia kauneimmalle	Katse menneisyydestä
Kuu paistaa haudallesi	Laulun loppu
Tyttöni Sunday	Niin kuluu aika
Valheen vanki	Kuolema loistoristeilijällä
Kuulut minulle	En sua silmistäni saa
Menneisyyden pirstaleet	Älkää tytöt itkekö

MARY HIGGINS CLARK

ÄLKÄÄ TYTÖT ITKEKÖ

*Suomentanut
Antti Saarilahti*

TAMMI

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Kiss the Girls and Make Them Cry* ilmestyi Yhdysvalloissa 2019.

Originally published by Simon & Schuster, Inc.

Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.

Copyright © 2019 Mary Higgins Clark

Suomenkielinen laitos © Antti Saarilahti ja Tammi 2020

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-1815-1

KIITOKSET

Taas kerran on tullut kirjoitettua sana ”Loppu” uuden kirjan päätteeksi.

On sekä haastavaa että hauskaa yrittää kertoa hyvä tarina.

Pyrin siihen, että lukija uppoutuisi kirjaan heti ensimmäisessä luvussa ja lukisi epilogia tyytyväisin mielin.

On aika kiittää niitä korvaamattomia ihmisiä, joiden ansiosta tämä on mahdollista.

Michael Korda on ollut kustannustoimittajani yli neljäkymmenen vuoden ajan, ja hän on johtotähteni yhä edelleen. Kiitos jälleen kerran, Michael.

Marysue Rucci on kustannuspäällikkönä Simon & Schusterilla, ja hänen huomionsa ja ehdotuksensa tekevät tarinasta paremman joka ikinen kerta.

Kevin Wilderilta olen saanut viisaita neuvoja liittyen rikostutkijoihin ja virkavaltaan.

Poikani Dave työsti tekstiä kanssani sana sanalta loppuun saakka.

Miniäni Sharonin toimitusapu on ollut korvaamatonta.

Viimeisimpänä muttei suinkaan vähäisimpänä haluan kiittää rakkaita lukijoitani. Toivon, että nautitte tämän tarinan lukemisesta yhtä paljon kuin minä nautin sen kirjoittamisesta.

Onnea ja siunausta toivottaen

Mary

*Ihmeellistäkin ihmeellisemmän puolisoni
John Conheeneyn
rakkaalle muistolle*

PROLOGI

12. lokakuuta

Gina Kane venytteli ikkunapaikalla. Hänen rukouksiinsa oli vastattu. Jumbojetin ovi oli sulkeutumassa ja miehistö valmistautumassa lähtöön. Viereinen istuin oli tyhjä ja myös pysyisi tyhjänä koko kuudentoista tunnin suoran lennon ajan Hongkongista New Yorkiin, JFK:n lentokentälle.

Tuuria oli siinäkin, että tyhjän istuimen toiselle puolelle oli sattunut istumaan matkustaja, joka oli heti turvavyön kiinnitettyään ottanut unilääkkeen. Miehen silmät olivat jo kiinni eivätkä avautuisi kahdeksaan tuntiin. Täydellistä. Gina halusi ajatella eikä rupertella.

Hänen vanhempansa olivat suunnitelleet tätä reissua yli vuoden. He olivat olleet hyvin innoissaan kertoessaan Ginalle puhelimesta, että olivat maksaneet ennakkomaksun ja ”aikoivat vakaasti lähteä”. Hän muisti, kuinka äiti oli sanonut ties kuinka monennen kerran: ”Haluamme tehdä tämän ennen kuin olemme liian vanhoja.”

Oli tuntunut täysin vieraalta ajatukselta, että äiti ja isä vanhenisivat. Kummatkin harrastivat ulkoliikuntaa ja olivat aina vaeltamassa, kävelemässä tai pyöräilemässä. Mutta äidin vuosittaisessa terveystarkastuksessa lääkäri oli havainnut jotain poikkeavaa. Se tuli järkytyksenä. Syöpäkasvain, jota ei voinut leikata. Äiti oli ollut terveyden perikuva, mutta neljän kuukauden kuluttua hän oli poissa.

Hautajaisten jälkeen isä otti matkan puheeksi. ”Joudun peruuttamaan sen. Näkisin muita vaelluskerhon pariskuntia, ja se olisi liian masentavaa yksin.” Gina teki päätöksensä

saman tien. ”Isä, kyllä sinä lähdet. Et joudu lähtemään yksin. Minä tulen mukaan.” He vaelsivat kymmenen päivää pikku-kylästä toiseen Nepalín vuorilla. Sen jälkeen isä lensi Ginan kanssa Hongkongiin ja jatkoi sieltä yksin suoraan Miamiin.

Oikean valinnan tekeminen oli ollut helppoa. Isä oli nauttinut matkasta täysin rinnoin. Ja niin oli Ginakin. Hän ei ollut kertaakaan kyseenalaistanut päätöstään lähteä.

Mutta missä piileksivät päättäväisyys ja määrätietoisuus, kun oli kyse Tedistä? Ted oli tosi hyvä tyyppi. He olivat molemmat kolmekymmentäkaksivuotiaita. Ted oli varma, että halusi viettää loppuelämänsä juuri Ginan kanssa. Vaikka Tediä harmitti, että he joutuisivat olemaan erossa pitkään, hän oli kannustanut Ginaa lähtemään isänsä mukaan. ”Perhe on tärkein.” Sen Ted oli laushtanut Ginalle monet kerrat heidän tavatessaan miehen häkellyttävän runsaslukuisia sukulaisia.

Gina oli ehtinyt miettiä koko reissun ajan muttei ollut yhtään viisaampi sen suhteen, mitä Tedille pitäisi sanoa. Olihan Tedillä oikeus tietää, missä mentiin. *Kuinka monta kertaa voim sanoa: ”Tarvitsen vielä vähän aikaa”?*

Kuten tavallista, Ginan pohdinnat päättyivät umpikujaan. Nyt hän kaipasi muuta ajateltavaa, joten hän avasi iPadinsa ja syötti sähköpostinsa salasanan. Näytölle pon-nahti heti yhdeksänkymmentäneljä uutta viestiä. Hän painoi muutamaa näppäintä, jotta viestit järjestyisivät näytölle lähettäjän mukaan. Ei vastausta CRyanilta. Gina oli yllättynyt ja pettynyt. Hän valitsi uuden viestin, näppäili CRyanin osoitteen ja alkoi kirjoittaa:

Hei C,

toivottavasti sait kymmenen päivää sitten lähettämäni viestin. Kuulisin hyvin mielelläni mainitsemastasi ”kauheasta tilanteesta”. Vastaathan mahdollisimman pian.

Terveisin

Gina

Ennen viestin lähettämistä hän lisäsi vielä nimensä perään puhelinnumeronsa.

Hän avasi vain yhden toisen viestin, ja se oli Tediltä. Gina oli varma, että Ted kertoisi siinä suunnitelmasta viedä hänet illalliselle. Ja keskustella. Kun Gina luki viestin, hän tunsu niin huojennusta kuin pettymystäkin.

Hei Gina,

olen laskenut päiviä tapaamiseen. Valitettavasti joudun jatkamaan laskemista. Pankki haluaa, että lähdän tänään Los Angelesiin hoitamaan erityistä projektia. Viivyn ainakin viikon. Et uskokaan, kuinka minua harmittaa.

Lupaun hyvittää tämän sinulle, kun palaan. Soitan huomenna.

Rakkaudella

Ted

Miehistö kuulutti, että kone oli saanut lähtöluvan ja kaikki elektroniset laitteet piti sammuttaa. Gina sulki iPadinsa, haukotteli ja työnsi tyynyn pänsä ja matkustamon seinän väliin.

Kymmenen päivää sitten saapunut sähköposti – se, jonka takia hän joutuisi hengenvaaraan – pysyi hänen mielessään, kun hän vaipui hiljalleen unten maille.

1. OSA

1

Ginan asunto oli 82nd Streetin ja West End Avenuen kulmassa. Hänen vanhempansa olivat eläkkeelle jäätyään antaneet sen hänelle ja muuttaneet Floridaan. Asunto oli tilava – kaksi makuuhuonetta ja kookas keittiö – ja herätti kateutta Ginan ystävien keskuudessa, joista monet olivat ahtautuneet pikkuruisiin yksiöihin ja kaksioihin.

Hän jätti laukkunsa makuuhuoneeseen ja tarkisti kellon. 23.30 New Yorkissa, 20.30 Kaliforniassa. Hyvä hetki soittaa Tedille. Ted vastasi puhelimen soitua vasta kerran.

”No heipä hei, muukalainen.” Miehen ääni oli syvä ja hellä ja täytti Ginan lämmöllä. ”Olen kaivannut sinua hirtittävästi.”

”Minäkin olen kaivannut sinua.”

”En kestä, että olen Losissa jumissa kokonaisen viikon.”

He juttelivat muutaman minuutin. Ted lopetti sanomalla: ”Tiedän, että palasit juuri kotiin ja olet luultavasti uuvuksissa. Minulla on liuta kokouksia edessä. Soitan sitten kun tilanne on rauhoittunut.”

”Sovitaa niin”, Gina vastasi.

”Rakastan sinua.”

”Niin minäkin sinua.”

Kun Gina katkaisi puhelun, hänellä oli ristiriitaiset tunteet Tedin äkkilähdöstä Kaliforniaan. Toisaalta hän halusi nähdä Tedin. Toisaalta taas oli huojentavaa, että hän oli välttynyt keskustelulta, johon ei ollut vielä valmis.

Kun Gina puoli kuudelta aamulla astui suihkusta, hän oli hyvästä olostaan positiivisesti yllättynyt. Hän oli saanut nukuttua koneessa melkein kahdeksan tuntia ja kotiin saavuttuaan vielä neljä. Hän ei tuntenut lainkaan sellaista

kaameaa aikaerorasitusta, joka piinaa usein pitkän länsi-itäsuuntaisen lennon jälkeen.

Hän halusi kovasti palata töihin. Valmistuttuaan Boston Collegesta pääaineenaan journalistiikka Gina oli ollut innoissaan, kun oli saanut vastaanottovirkailijan pestin eräässä Long Islandin paikallislehdessä. Budjettileikkausten vuoksi lehti oli joutunut antamaan lähtöpassit monelle vanhemmalle toimittajalle. Ei kulunut vuottakaan, kun Gina kirjoitti jo erikoisartikkeleita.

Talouslehti *Your Money*n päätoimittaja huomasi hänen liiketaloutta ja rahoitusalaä käsittelevät artikkelinsa. Gina siirtyi mielihyvin nuoren ja rohkean nousukaslehden palkkalistoille ja vietti siellä seitsemän vuotta, joista nautti suuresti. Mutta laskeva kiinnostus painettuihin sanomalehtiin ja hupenevat mainostulot vaativat veronsa. *Your Money* oli joutunut lopettamaan kolme vuotta sitten, minkä jälkeen Gina ryhtyi freelanceriksi.

Toisaalta hän rakasti vapautta kirjoittaa itseään kiinnostavia juttuja, mutta toisaalta taas hän kaipasi palkkatyön vakaita tuloja ja työterveyshuoltoa. Hän sai valita vapaasti, mistä kirjoitti, mutta viime kädessä täytyi löytää lehti, joka ostaisi jutun.

Yhteistyö *Empire Review*'n kanssa oli tullut kuin taivaan lahjana. Kun Gina oli ollut kylässä vanhempiansa luona Floridassa, vanhempien ystävät olivat kertoneet kauhistuneina, kuinka heidän kahdeksantoistavuotias pojanpoikansa oli polttomerkitty yliopiston veljeskunnan simputusrituaalissa. Pojan takareiteen oli poltettu kuumalla raudalla järjestön tunnus.

Yliopiston hallinto ei reagoinut valituksiin. Alumniien joukossa oli merkittäviä lahjoittajia, jotka uhkasivat lopettaa lahjoituksensa, mikäli veljeskunnan toimintaan puututtaisiin.

Empire Review oli kiinnostunut aiheesta heti. Gina sai runsaan ennakon ja avokätiset matka- ja kulukorvaukset. *ER:n* julkaisema paljastus oli sensaatio. Se pääsi iltauutisiin kautta maan ja jopa 60 Minutes -ajankohtaisohjelmaan.

Jutun menestys toi Ginalle julkisuutta tutkivana journalistina. Hänen sähköpostinsa oli tukkeutua ”vinkeistä” ihmisiltä, jotka halusivat ilmiantaa jotain tai väittivät tietävänsä suurista skandaaleista. Muutama niistä johtikin juttuihin, joita hän tutki pidemmälle ja sai sitten julkaisua. Vaati taitoa erottaa todellisten johtolankojen tarjoajat sekopäistä, vihaisista ex-työntekijöistä ja salaliittoteoreetikoista.

Gina vilkaisi kelloaan. Hänellä oli tapaaminen lehden päätoimittajan kanssa seuraavana päivänä. Charles Maynard aloitti keskustelun tyypillisesti sanoilla: ”No niin, Gina, mistäpä kirjoitamme seuraavaksi?” Ginalla oli hie-man yli vuorokausi aikaa keksiä hyvä vastaus.

Hän pukeutui nopeasti farkkuihin ja lämpimään pooloneuleeseen. Ehostettuaan kasvonsa hän katsoi kokovartalo-peiliin. Hän näytti samalta kuin äiti vanhoissa valokuvissa, ja äiti oli ollut aikoinaan Michiganin osavaltionyliopiston kaudonnotaria. Suuret vihreänruskeat silmät ja ajattomat piirteet. Puolipitkät punaruskeat hiukset, joiden ansiosta hän näytti jopa pidemmältä kuin sataseitsemänkymmentä senttiään.

Kelpaa, Gina tuumi, pani pakastebagelin leivänpaahtimeen ja keitti kupin kahvia. Kun bagel oli valmis, hän vei lautasen ja kupin pöydälle olohuoneen ikkunan ääreen. Aamuaurinko pilkisti juuri ja juuri taivaanrannan takaa. Tähän aikaan päivästä äidin poissaolo tuntui erityisen vahvasti ja aika tuntui kuluvan aivan liian nopeasti.

Hän istuutui pöytään, joka oli hänen lempipaikkansa työskennellä, ja avasi kannettavansa. Näytölle ilmestyi koko joukko lukemattomia sähköposteja.

Gina vilkaisi ensin viestejä, jotka olivat saapuneet sen jälkeen kun hän oli tarkistanut sähköpostin lentokoneessa. Ei mitään kiireellistä. Mikä tärkeämpää, ei mitään CRyanilta.

Seuraavaksi hän kävi läpi viestit, jotka olivat saapuneet viimeisen puolentoista viikon aikana, kun hän oli ollut yhdessä niistä harvoista paikoista maapallolla, joissa ei vielä ollut langatonta lähiverkkoa.

- Atlantalainen nainen väitti voivansa todistaa, että koulujen leikkikentillä käytetty kierrätysmuovi sai lapset oireilemaan.
- Yhdysvaltain journalistien ja kirjailijoiden yhdistys pyysi Ginaa puhujaksi tilaisuuteensa seuraavassa kuussa.
- Mies väitti, että hänellä oli hallussaan presidentti Kennedyn kallonpala, joka oli hävinnyt ruumiinavauksessa.

Vaikka Gina olisi luultavasti kyennyt lausumaan viestin sisällön ulkomuistista, hän vieritti alemmas ja napsautti sähköpostia, jonka oli saanut juuri ennen lomalle lähtöä.

Hei Gina,

emme kai ikinä tavanneet, kun kävimme Boston Collegia. Valmistuimme muutaman vuoden sisällä toisistamme. Heti sen jälkeen menin töihin REL Newsille. Siellä jouduin kauheaan tilanteeseen erään esimiehen kanssa. (Enkä ollut ainoa.) Nyt firmaa pelottaa, että paljastaisin asian. Minulle on tarjottu sovintorahaa. En halua kertoa tämän enempää sähköpostitse. Voisimmeko tavata?

Kun Gina oli nähnyt sähköpostissa nimen ”CRyan”, hän oli koettanut muistella, miksi nimi vaikutti tutulta. Oliko yliopistolla ollut joku nimeltä Courtney Ryan?

Gina luki viestin vielä kahdesti varmistaakseen, ettei mitään vain ollut jäänyt huomaamatta. REL News oli Wall Streetin lemmikki mediayhtiöiden joukossa. Sen pääkonttori sijaitsi 55th Streetin ja Avenue of the Americasin tai tutummin Sixth Avenuen kulmassa. Kahdessakymmenessä vuodessa se oli kasvanut pienestä kaapelitelevisioasemien ryhmittymästä valtakunnalliseksi voimatekijäksi. Sen katsojamäärät olivat ohittaneet CNN:n ja hätyyttelivät yhä

uhkaavammin markkinajohtajaa, Foxia. Yhtiön epävirallinen motto oli ”Oikeita uutisia eikä niitä toisenlaisia”.

Ensimmäinen Ginan mieleen juolahtanut aihe oli seksuaalinen ahdistelu. *Hetkinen*, hän tuumi. *Enhän minä edes tiedä, onko ”CRyan” mies vai nainen. Olen toimittaja. Ei pidä mennä asioiden edelle. On selvitettävä tosiasiat.* Ja siihen oli vain yksi keino. Hän vilkaisi vielä lähettämäänsä vastausta.

Hei,

puhuisin hyvin mielelläni kanssasi tästä mainitsemastasi ”kauheasta tilanteesta”. Olen lähdössä ulkomaanmatkalle enkä sinä aikana pysty tarkistamaan sähköpostiani, mutta palaan 13. lokakuuta. Kuten ehkä tiedätkin, asun ja työskentelen New Yorkissa. Missäpäin itse olet?

Odotan vastaustasi.

Parhain terveisin

Gina

Selatessaan muita viestejä hänellä oli vaikeuksia keskittyä. ”Onko tässä tosiaan kaikki?” hän sanoi itsekseen samalla kun hänen ajatuksensa harhailivat seuraavan päivän lehtikokoukseen.

Ehkä hän on jättänyt viestin vastaajaan, Gina ajatteli optimistisesti. Astuessaan koneeseen hänen puhelimensa akussa oli ollut jäljellä enää yksi palkki. Kun hän oli laskeutunut New Yorkiin, akku oli loppu. Sähköpostissaan hän oli kertonut CRyanille puhelinnumeronsa.

Gina käveli nopeasti makuuhuoneeseen, irrotti puhelimen laturista ja vei sen mukanaan keittiöön. Hän käynnisti puhelimen ja huomasi nopeasti, että viestejä oli tullut useita, mutta yksikään ei ollut tuntemattomasta numerosta.

Ensimmäinen vastaajaviesti oli Lisalta: ”Moi. Tervetuloa takaisin. Pääset kohta kertomaan kaiken reissustasi – toivottavasti illallinen tänään sopii yhä. Meidän täytyy mennä yhteen räkälään Villagessa nimeltä Bird’s Nest, koska minulla on loistava uusi tapaus, liukastuminen. Asiakkaani liukastui jääpaloihin, jotka baarimikko oli pudottanut ravistellessaan martineja. Kolme luunmurtumaa jalassa. Haluan ottaa selvää siitä mestasta.”

Gina nauraa hykersi kuunnellessaan. Lisan kanssa oli aina hauska käydä syömässä.

Muut viestit olivat puhelinmyyjiltä, ja Gina poisti ne saman tien.

2

Gina matkusti metrolla neljä pysäkkiä 14th Streetille. Sieltä hän käveli kolmen korttelin matkan Fisk Buildingille. *Empire Review* vuokrasi rakennuksesta viittä kerrosta.

”Huomenta”, vartija sanoi hänelle, kun hän käveli metallinpaljastimen läpi. Viimeaikaisen uhkauksien ryöpyn vuoksi lehti oli muuttanut turvallisuuskäytäntöjään niin, että kaikkien työntekijöiden ja vierailijoiden täytyi läpäistä turvatarkastus. Poikkeuksetta.

Gina astui hissiin ja painoi numeroa seitsemän. Kerroksessa oli vain lehden johtotason tiloja. Kun hän astui hissistä, ystävällinen ääni tervehti häntä: ”Hei Gina. Tervetuloa takaisin.” Jane Patwell, lehdessä pitkään palvellut sihteeri, ojensi kättä. Hän oli viisikymppinen ja pyöreähkö ja harmitteli aina pukukokoaan. ”Herra Maynard ottaa sinut vastaan työhuoneessaan.”

Jane madalsi ääntään ja lisäsi vaivihkaa kuiskaten: ”Hänen seurassaan on joku hyvännäköinen tyyppi. En tiedä, kuka se on.”

Jane oli kuin yhden naisen deittipalvelu. Ginaa ärsytti, että Jane oli aina etsimässä hänelle kumppania. Hänen olisi tehnyt mieli sanoa: ”Ehkä se on joku sarjamurhaaja.” Sen sijaan hän hymyili ja jätti vastaamatta. Hän seurasi Janea suureen kulmahuoneeseen, joka oli lehden pitkäaikaisen päätoimittajan Charlie Maynardin valtakuntaa.

Charlie ei ollut työpöytänsä ääressä. Hän istui suosikki-paikallaan ikkunan viereisessä kokousspöydässä, puhelin korvalla. Sataseitsemänkymmentäviisisenttisellä Charliella oli möhömaha ja pyöreät kasvot. Harmaantuvat hiukset oli kammattu kaljuuntuvalle päälleluelle ja lukulasit nostettu otsalle. Eräs työtoveri oli kerran kysynyt Charlielta

Ginan läsnäollessa, millaista liikuntaa päätoimittaja harasti. Charlie vastasi George Burnsia lainaten: ”Saan hyötyliikuntaa, kun kävelen lenkkeilevien ystäväni hautajaisiin.”

Ginan nähdessään hän vilkutti ja osoitti vastapäistä tuolia. Vieressä istui se hyvännäköinen tyyppi, jonka Jane oli maininnut.

Kun Gina käveli pöydän luo, tulokas nousi seisomaan ja tarjosi kättä. ”Geoffrey Whitehurst”, pitkä mies sanoi lieväällä brittiaksentilla. Hän oli yli satakahdeksankymmentä-senttinen. Symmetrisiä kasvonpiirteitä hallitsivat läpitunkevat tummanruskeat silmät ja yhtä tummanruskeat hiukset. Kasvojen, atleettisen vartalon ja käytöksen luoma kokonaisvaikutelma oli arvovaltainen.

”Gina Kane”, Gina vastasi, vaikka hänestä tuntui, että mies tiesi jo hänen nimensä. *Taitaa olla lähellä neljääkymmentä*, hän mietti istuutuessaan tuolille, jonka mies oli vetänyt hänelle.

Charlie lopetti puhelun napinpainalluksella. Gina kääntyi hänen puoleensa ja sanoi: ”Charlie, anteeksi kovasti, etten päässyt syntymäpäivillesi matkani takia.”

”Älä huoli. Seitsemänkymmentä on uusi viisikymmentä. Kaikilla oli hauskaa. Ehdit näköjään jo tavata Geoffreyn. Minäpä kerron, miksi hän on tullut.”

”Gina, ennen kuin Charlie aloittaa”, Geoffrey keskeytti, ”haluan sanoa, että ihailen suuresti sinun juttujasi.”

”Kiitos”, Gina sanoi ja mietti, mitä oikein oli luvassa. Charlien seuraavat sanat järkyttivät häntä.

”Olen ollut lehtialalla neljäkymmentäviisi vuotta. Päätin, että nyt saa riittää. Vaimoni haluaa, että vietämme enemmän aikaa lastenlasten kanssa länsirannikolla, ja minä sanoin, että sopii. Geoff on paraikaa ottamassa minulta ohjaksia, ja tästä lähtien työskentelet hänen kanssaan. Vaihdoksesta ilmoitetaan ensi viikolla, ja pyytäisin sinua pitämään asian omana tietonasi siihen saakka.”

Charlie piti tauon antaakseen Ginalle aikaa sisäistää uutiset ja lisäsi sitten: ”Meillä oli onnea, kun saimme

Geoffin napattua Time Warnerilta. Tätä ennen hän on luonut uraa enimmäkseen Lontoossa.”

”Onneksi olkoon teille molemmille, Charlie ja Geoffrey”, Gina sanoi heti. Häntä huojensi, että Geoffrey oli jo sanonut pitävänsä hänen jutuistaan.

”Sano ihan vain Geoff”, mies sanoi lyhyesti.

Charlie jatkoi. ”Gina, tutkimuksissasi kestää yleensä useita kuukausia. Siksi kutsuinkin Geoffin tänne heti ensimmäiseen kokoukseen.” Hän rykäisi ja jatkoi: ”No niin, mistäpä kirjoitamme seuraavaksi?”

”Minulla on muutama idea”, Gina sanoi ja otti käsilaukustaan pienen muistikirjan, ”ja haluaisin kuulla teidän mielipiteenne. Olen viestitellyt erään New Yorkin osavaltion senaattorin entisen avustajan kanssa. Sekä avustaja että senaattori ovat jo eläkkeellä. Avustaja väittää, että hänellä on todisteita tarjouskartellista ja siitä, että sopimuksia annettiin yrityksille, jotka tarjosivat senaattorille rahaa tai muita vastapalveluksia. Mutta ongelma tässä jutussa on se, että avustaja haluaa kaksikymmentäviisi tuhatta dollaria etukäteen maksettuna ennen kuin suostuu kertomaan asiasta virallisesti.”

Geoff kiirehti vastaamaan. ”Minun kokemukseni mukaan ihmiset, jotka vaativat maksun tiedoistaan, eivät yleensä ole luotettavia. He värittävät ja liioittelevat juttua, koska haluavat rahaa ja julkisuutta.”

Charlie hymähti. ”Luulenpa, että innokkaimmatkin korruptiotapausten seuraajat alkavat kyllästyä aiheeseen. Ja olen samaa mieltä siitä, että tietolähteelle maksaminen on harvoin fiksua.”

Charlie osoitti Ginan muistikirjaa ja kysyi: ”Mitä muuta löytyy?”

”Katsotaanpa”, Gina sanoi ja käänsi sivua. ”Yalen yliopiston hakijapalvelujen pitkäaikainen työntekijä on ottanut minuun yhteyttä. Hän väittää, että Ivy Leaguen oppilaitokset jakavat keskenään tietoja stipendisummista, joita aikovat tarjota yksittäisille hakijoille.”

”Miksi se on huono asia?” Geoff kysyi.

”Koska siinä liikutaan hintakartellin ja kolluusion raja-
mailla. Häviäjinä ovat opiskelijat. Vastaavanlainen tilanne
syntyi Piilaaksossa, kun siellä toimivat yhtiöt solmivat her-
rasmie sopimuksen siitä, etteivät rekrytoisi toistensa insi-
nöörejä. Yhtiöt hyötyivät, koska niiden ei tarvinnut maksaa
enemmän pitääkseen huippulahjakkuutensa. Insinöörit an-
saitsivat vähemmän kuin olisivat ansainneet siinä tapauk-
sessa, että olisivat voineet kaupata kykynsä korkeimman
tarjouksen tekijälle.”

”Ivy Leaguen kuuluu kahdeksan oppilaitosta, eikö vain?”
Geoff kysyi.

”Kyllä”, Charlie sanoi, ”ja niillä on kullakin keskimää-
rin kuusi tuhatta kandidaattitason opiskelijaa, yhteensä siis
neljäkymmentäkahdeksan tuhatta. Koko maassa on kaksi-
kymmentä miljoona korkeakouluopiskelijaa. En ole varma,
kuinka moni lukijoistamme jaksaisi välittää kourallisesta
Ivy League -opiskelijoita, joita on mahdollisesti huijattu
stipendisummissa. Jos minulta kysytään, he tuhlaavat ra-
hojaan niissä ylihinnoitelluissa puljuissa.”

Charlie oli viettänyt nuoruutensa Philadelphiassa ja
opiskellut Pennsylvanian osavaltionyliopistossa. Hän oli
julkisten yliopistojen vankkumaton kannattaja.

Loistava tapa tehdä vaikutus uuteen pomoon, Gina
tuumi ja käänsi jälleen sivua. Jatkaessaan hän yritti kuulos-
taa innostuneelta: ”Tämä seuraava on kirjaimellisesti lähtö-
ruudussa.” Hän kertoi miehille saamastaan sähköpostista,
jossa mainittiin ”kauhea tilanne” REL Newsillä, sekä lähet-
tämästään vastauksesta.

”On siis kulunut kymmenen päivää siitä, kun vastasit
viestiin, eikä mitään ole kuulunut?” Charlie kysyi.

”Niin, tai yksitoista, jos tämä päivä lasketaan.”

”Tämä nainen, joka lähetti sähköpostin. ’CRyan’.
Oletko saanut mitään selville hänestä? Onko hän luotet-
tava?” Geoff tiedusteli.

”Oletan kuten sinäkin, että lähettäjä on nainen, mutta
se ei ole varmaa. Luettuani tämän minulla kävi tietenkin

ensimmäisenä mielessä, että tässä saattaa olla kyse seksuaalisesta ahdistelusta. Ei, en tiedä hänestä muuta kuin mitä hän kertoi viestissään. Vaistoni sanoo, että tätä kannattaisi tutkia pidemmälle.”

Geoff vilkaisi Charlieen. ”Mitä mieltä olet?”

”Minä olisin kyllä hyvin kiinnostunut kuulemaan, mitä kerrottavaa tällä CRyanilla on”, Charlie vastasi. ”Ja on paljon helpompaa saada hänet kertomaan tarinansa ennen kuin hän ottaa vastaan sovintorahaa.”

”Selvä juttu. Gina, ala töihin”, Geoff vahvisti. ”Käy tapaamassa häntä, missä hän sitten onkin. Haluan kuulla henkilökohtaisen vaikutelmasi tästä henkilöstä.”

Kävellessään käytävää hissille Gina kuiskasi itselleen: ”Kunpa CRyan ei olisi vain joku sekopää!”

"KANNESSA PITÄISI OLLA VAROITUS: JOS ALOITAT LUKEMISEN ILLALLA, TULET LUKEMAAN PUOLI YÖTÄ."

- USA TODAY -

Tutkiva toimittaja Gina Kane saa salaperäisen sähköpostin, jossa vinkataan potentiaalisesta jymyjutusta: kuuluisa uutisankkuri on ahdistellut alaisiaan seksuaalisesti. Kun paljastuksen tehnyt nainen kuolee hämärissä olosuhteissa, Ginan on pakko alkaa tutkia vihjettä. Mutta vallan kahvassa olevat miehet eivät tahdo tapauksen paljastuvan. Pian Gina tajuaa, että tutkinta voi vaatia häntä uhraamaan kaiken.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-1815-1